

ולפיכך תקנו בתפלת ערבית כל ימי השנה, והוא רחום יכפר עון. על כי מאותה שעה שתחשך, דנים את הרשעים בגיהנם על ידי המשחיתים, שהם מוחית אף ומחה. וכן נכללים בזה של והוא רחום. משחית, זהו שפטותם שליהם ולא ישחית. אף, שפטותם והרבה להסביר אף. חמה, שפטותם ולא יעיר כל חמתו.

ולפיכך תקנו לומר והוא רחום ביום החל ולא בשבת. שביעון שנכנס שבת, מספלק הדין מן העולם, והרשעים בגיהנם יש להם מנוחה, ומלאכי חבלה אינם שולטים עליהם משעה שקדש היום.

ועל כן אין אומרים בערב שבת והוא רחום, שלא יתעורר מלאכי חבלה. ולפיכך הוא אסור מפני כבודו של מלך המגן על הרשעים בשבת, להווות שכבר נספלק הדין מן העולם, וכבר אין רשות למחבלים לחבל.

ושומר שביה מלכה את הרשעים. בא המלך להגן עליהם, ושם אותו לפניו. בין שעומדר לפניו הפלך, מי שטפחדים במילכות, האין זה קלונו של המלך? אך המלך הוא השפט, נוטל את רשות הגיהנם לפניו, ומגן עליהם, וכל השומרים מעברים מלפני הפלך. מי שנוטל רשות לפניו הפלך ומפחד אומם, האין הוא קלונו של המלך? והוא הדין שאין לומר שומר עמו ישראל.

במדור זה דנים לאותם שקטפים מלאים עלי שית, המפסיקים דבריהם שנתקנו בליחות עלי שיתה בטלה, ואותם נוהגים קבוע בתלמידי חכמים, ואין דנים במקום זה למכה פלמיד חכם, כי דנים אותו בטיט היה.

ולפיכך תקנו בתפלת ערבית, כל ימי השנה, (תהלים עח לח) והוא רחום יכפר עון. על כי מאותה שעה שתחשך, דנים את הרשעים בגיהנם, על ידי המשחיתים, שהם מוחית אף ומחה. וכך נכללים בהאי דוחיא רחום. משחית, הדא הוא דכתיב, ולא ישחית. אף, דכתיב וחרבה להסביר אף. חמה, דכתיב ולא עיר כל חמתו.

ולפיכך תקנו, לומר והוא רחום ביום החול ולא בשבת. שביעון שנכנס שבת, מספלק הדין מן העולם, והרשעים בגיהנם יש להם מנוחה, ומלאכי חבלה אינם שולטים עליהם שקידש היום.

ועל כן אין אומרים בערב שבת והוא רחום, שלא יתעורר מלאכי חבלה. ולפיכך הוא אסור מפני כבודו של מלך, המגן על הרשעים בשבת, להוות שכבר נספלק הדין מן העולם, וכבר אין רשות למחבלים לחבל. לנטרא, הדוה מלקי לחיבא. אתה מלכא לאגנא עלי, ושוויה קמיה. בין דקאים קמי מלכא, מאן דאגאים לייה במלקיותא, לאו קלנא של מלך הוא. אך מלכא איהו שבת, נטיל לחיביב דגיהנם קמיה, ואגין עליהו. וכל סנטירין מתעברין מקמי מלכא. מאן דנטיל רצואה קמי מלכא ואגאים להו, לאו קלנא דמלכא הוא. והוא הדין שאין לומר שומר עמו ישראל.

בהאי מדור, דנים לאותן (איוב לד) שקווטפין מליח עלי שית, המפסיקים דבריהם שנתקנו בליחות, עלי שיתה בטילה. ואותם שאינן נוהגים קבוע בתלמידי חכמים, ואין דנים במקום זה למכה תלמיד חכם, כי דנים אותו בטיט היה.